

Działalność wypoczynkowa w Politechnice Wrocławskiej

Początki działalności wypoczynkowej w Politechnice Wrocławskiej sięgają lat 60-tych XX w., wówczas to Uczelnia pozyskała pierwsze obiekty wypoczynkowe w Karpaczu, Komarnie (w użytkowaniu w PW w latach 1956-1968) i Ustce. Posiadanie własnych obiektów socjalnych wpisywało się w politykę socjalną czasów PRL, ułatwiało to dostęp pracowników do bazy noclegowej i gwarantowało wyższy standard wypoczynku niż w obiektach FWP.

W pierwszych latach działalność wypoczynkową i nadzór nad obiektami socjalnymi sprawowała Rada Zakładowa ZNP. W roku 1968 kompetencje dotyczące zarządzania obiektami socjalnymi, których systematycznie przybywało, przejęła Sekcja Socjalna utworzona przy Pionie Dyrektora Administracyjnego. Kilka lat później powołano Pion Socjalny P-12, zarządzany przez Dyrektora, który organizował wypoczynek w 6 obiektach wypoczynkowych.

W latach 70-tych i 80-tych XX w. nie tylko Pion Socjalny dysponował obiektami wypoczynkowymi. Własne ośrodki posiadali również studenci, m.in. w Zapuście, Długopolu oraz Kliczkowie (zamek). Ten ostatni próbowano przywrócić do stanu używalności (Uczenia otrzymała go w stanie dewastacji – zapadnięte dachy, nadwyrężone mury, zawilgocone ściany i podłogi, zawalona galeria), ale do realizacji nie doszło ze względu na brak środków i zmiany geopolityczne i obiekt oddano gminie, która go odsprzedała w prywatne ręce (od 1999 r funkcjonuje jako obiekt hotelowo-konferencyjny).

Po stanie wojennym w roku 1982 pion przekształcono w Zakład Usług Socjalnych, który prowadził rozbudowaną działalność wypoczynkową w obiektach własnych oraz prowadził wymianę miejsc wczasowych z innymi Uczelniami krajowymi i zagranicznymi (NRD, Węgry). Zrządzał w tym czasie ośrodkami w Karpaczu, Szklarskiej Porębie, Ustce, Międzygórzu, Karłowie, Chmielnie oraz 10 klubami pracowniczymi i stołówką pracowniczą przy ul. Smoluchowskiego. W tym czasie wybudowano dwa nowe obiekty – Ośrodek Konferencyjno-Szkoleniowy w Szklarskiej Porębie i obiekt wypoczynkowy w Ustce. Przeprowadzono remont ośrodka w Karpaczu i przebudowę (z rozbiórką starej części obiektu) w Karłowie.

Duże zmiany w działalności wypoczynkowej nastąpiły w latach 90-tych XX w. Powstało Przedstawicielstwo Pracownicze i nowe Związki Zawodowe, które nadzorowały działalność socjalną i kładły duży nacisk na poprawę warunków wypoczynku oraz wyniki ekonomiczne obiektów socjalnych. Wprowadzono nowe zasady rozdziału miejsc w obiektach wczasowych oraz dopłaty do wyjazdów weekendowych. W tym czasie bardzo rozbudowano ofertę wypoczynku dla dzieci i młodzieży. Dział organizował zimowiska, kolonie letnie stacjonarne, tematyczne w kraju i zagranicą (wykupując miejsca noclegowe w biurach podróży).

Przeprowadzono też modernizację ośrodka w Zapuście z całkowitą wymianą domków campingowych oraz małe remonty w innych ośrodkach, mające poprawić funkcjonalność i bezpieczeństwo. W Karłowie, Szklarskiej Porębie, Karpaczu oraz Ustce przebudowano kotłownie. Starano się też o utrzymanie stanu technicznego ośrodków na dotychczasowym poziomie.

Na przełomie XX i XXI w., niedoinwestowane obiekty, przestały się już cieszyć takim zainteresowaniem jak dawniej. Standard wypoczynku odbiegał coraz bardziej od standardu konkurencyjnych obiektów, a likwidacja dopłat do wyjazdów weekendowych, wczasów i kolonii w ośrodkach własnych zniechęcała pracowników i emerytów z korzystania z oferty Działu. Pogarszający się wynik ekonomiczny skłaniał władze Uczelni do stopniowego pozbywania się obiektów socjalnych. Po powodzi w 1997 r. oddano w dzierżawę obiekt w Międzygórzu, w 2000 w Karłowie, a zaraz potem w Zapuście. W 2006 zlikwidowano ośrodek w Chmielnie. Kilka lat później sprzedano dzierżawione obiekty, a w 2018 r. postawiono w stan sprzedaży ośrodek w Szklarskiej Porębie.

Nastąpiły też kolejne przekształcenia działu. W 2011 podzielono go na Sekcję Socjalną podległą DSO - zajmującą się dofinansowaniami z ZFŚS oraz Dział Zarządzania Obiektami Socjalnymi nadzorujący działalność wypoczynkową i zarządzający obiektami socjalnymi. W roku 2022 DZOS został zlikwidowany, a zarządzanie obiektami w Ustce, Karpaczu przejął Dział Zarządzania Nieruchomościami.

Dom Pracy Twórczej Limba w Karpaczu

Ośrodek w Karpaczu, położony przy ul. Olimpijskiej 8, został przekazany Politechnice Wrocławskiej w trwały zarząd i użytkowanie, na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego dnia 21 lutego 1961 r., przez Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Karpaczu. W skład nieruchomości wchodzi działka zabudowana o powierzchni 1688 m². Znajdujący się na niej budynek to obiekt parterowy, o charakterze willowym, zbudowany w roku 1923, o powierzchni użytkowej netto 426,4 m².

Obiekt ciekawy architektonicznie, wykonany w tradycyjnym stylu, charakterystycznym dla Gór Izerskich, o konstrukcji zrębowej. Część naziemna wykonana z drewna (modrzewia), na podmurówce z kamienia, z dachem dwuspadowym, krytym blachą, całkowicie podpiwniczony, z użytkowym poddaszem. Obiekt pięknie położony, otoczony lasem sosnowym, usytuowany w Karpaczu Górnym w pobliżu Skoczni Narciarskiej i niedużej odległości od wyciągu na Kopę.

Obiekt od początku służył działalności wypoczynkowej. Po kapitalnym remoncie posiadał 32 miejsca w pokojach 2, 3 i 4-osobowych z umywalkami. W latach 70-tych i 80-tych, dobrze wyposażony służył jako obiekt konferencyjny i szkoleniowy. Przyjeżdżali tu Rektorzy i Prorektorzy na spotkania i narady. Przez lata nieremontowany tracił swoje walory użytkowe, jako obiekt konferencyjny, tym bardziej, że powstał nowy obiekt szkoleniowy w Szklarskiej Porębie. Nadal odbywały się tu wczasy letnie, zimowe, z czasem zaczęto też organizować turnusy świąteczne i sylwestrowe.

Początkowo zainteresowanie pobytem w obiekcie cieszyło się dużym powodzeniem, ale od lat 90-tych XX-w, systematycznie słabło. Ośrodek ze względu na niski standard i na niewielką liczbę miejsc noclegowych nie był w stanie sprostać oczekiwaniom władz dotyczących samofinansowania obiektu, postawiono go więc, na początku XXI w., w stan sprzedaży. Na szczęście dla obiektu, mimo kilkakrotnych prób jego zbycia, nie pojawiały się oferty kupna. W rezultacie sprzedaż odłożono.

W latach 2011-2018 przeprowadzono, systemem gospodarczym prace remontowe, mające na celu poprawę ogólnej estetyki (malowanie dachu, cyklinowanie podłóg, itp.) oraz podwyższenie funkcjonalności i standardu części pokoi (przebudowano łazienki na I piętrze oraz dwa pokoje na parterze). Część pokoi doposażono (wymiana mebli) oraz odnowiono zaplecze kuchenne, z częściową wymianą wyposażenia.

Przeprowadzone modernizacje, nie poprawiły jednak znacząco, w dłuższym okresie, sytuacji ekonomicznej ośrodka. Obiekt nadal przynosi straty, szczególnie w ostatnich dwóch latach, kiedy to w

okresie pandemii był wielokrotnie zamykany. Nadal też wymaga gruntownego remontu i dużych środków finansowych, aby mógł na siebie zapracować.

Od dwóch lat funkcjonuje pod nowym kierownictwem, a zmiana ta wpłynęła na poprawę opinii klientów o jakości wypoczynku w ośrodku. Poprawiła się znacznie estetyka obiektu, ale nie przełożyła się na poprawę wykorzystania miejsc i wynik ekonomiczny.

Aktualnie ośrodek dysponuje dwoma pokojami z łazienkami i 8 z umywalkami, dobrze wyposażonym zapleczem kuchennym oraz świetlicą wykorzystywaną też jako sala konferencyjna. Świadczy usługi z zakresu sprzedaży miejsc noclegowych i wyżywienia dla gości indywidualnych, organizuje wczasy sezonowe, a także przyjmuje grupy studenckie, doktoranckie i pracownicze (narady, zjazdy, seminaria).

Ośrodek Konferencyjno-Szkoleniowy Radość w Szklarskiej Porębie

Ośrodek w Szklarskiej Porębie został Politechnice Wrocławskiej przekazany 10 grudnia 1970 r. Decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Jeleniej Górze. W skład nieruchomości wchodziły działka zabudowana nr 103 przy ul. Muzealnej 2 oraz częściowo zabudowana działka 106 przy ul. Muzealnej 5.

Politechnika wraz z działkami przejęła trzy przedwojenne, zabytkowe budynki (ale o ich historycznej wartości dowiedziała się znacznie później). Na pierwszej działce posadowiony był budynek drewniany „A”, na kamiennej podmurówce, z użytkowym poddaszem z 1927 (Dom Koppena), a na drugiej działce budynek „B” z 1924 r. również drewniany (dom malarza Hendricha) oraz zniszczony budynek drewniany (dawna Sagenhalle „Hala Baśni”).

Bud. A - Dawny do Koppena

Bud. B. Willa Hendricha
(po remoncie)

Nieistniejąca już Sagengalle
(zdjęcie archiwalne z 1928 r.)

Źródło: <https://polska-org.pl/>

Oba murowane budynki zaadaptowano na cele turystyczne (ok. 40 miejsc), a budynek drewniany służył jako świetlica. Budynek ten został wkrótce rozebrany, podobnie jak stojące na terenie nieruchomości dwa drewniane domki letniskowe, a na ich miejscu rozpoczęto budowę czterokondygnacyjnego obiektu na cele konferencyjno-szkoleniowe. Budowa trwała 10 lat, a do użytku oddano go w roku 1986. Nowy obiekt posiadał 110 miejsc w pokojach 2 i 3 osobowych oraz dwa apartamenty i 4 moduły dwupokojowe, wszystkie z łazienkami. Był to, w owym czasie pierwszy obiekt o takim standardzie. Odbýwały się tu konferencje krajowe i zagraniczne, seminaria wyjazdowe kierownictwa szkoły, a w sezonie letnim i zimowym wczas dla pracowników Uczelni. Dwa mniejsze obiekty do lat 90-tych wykorzystywane były na cele noclegowe, ale niedoinwestowane i zaniedbane stopniowo popadały w ruinę.

Budynek „A” wraz z działką sprzedano w roku 1995 na kwotę 110 tysięcy złotych, a uzyskane fundusze przeznaczono na remont ośrodka w Międzygórzu. Kilka lat później całkowicie wyłączono z działalności budynek „B”, a ponieważ jego stan techniczny groził katastrofą budowlaną zaczęto starania o jego likwidację. Wtedy to wyszło na jaw, że budynek jest o kilka lat starszy niż wpisano w księdze wieczystej, a historyczna wartość obiektu nie kwalifikuje go do rozbiórki. Obiekt wpisano do rejestru zabytków.

W latach 2000-2001 podjęto kilka nieudanych prób zbycia obiektu, a w roku 2003 podjęto decyzję o generalnym jego remoncie, z odtworzeniem jego historycznego wyglądu, w tym dawnej kolorystyki. Remont przeprowadzono w latach 2010-2011. W tym też czasie uzyskano środki z funduszu transgranicznego EU w ramach Programu Polska-Saksonia 2007-2013 na remont obiektu i jego działalność jako obiekt wystawowy. W latach 2013-2019 w obiekcie organizowano spotkania, konferencje i wystawy w ramach projektu i jego trwałości.

W latach 2003-2009 w budynku głównym ośrodka przeprowadzono kilku etapową modernizację, starając się poprawić jego stan techniczny i funkcjonalność (wyremontowano dach, elewację, wymieniono okna, przebudowano jadalnię i świetlicę oraz salę konferencyjną, częściowo podniesiono standard pokoi). Ponożone wysokie nakłady na poprawę stanu technicznego i estetyki ośrodka, nie przynosiły oczekiwanych rezultatów, tj. nie przekładały się na wzrost sprzedaży, a wręcz przeciwnie, z roku na rok malała liczba osób wypoczywających w ośrodku, koszty utrzymania rosły, a ujemny wynik z roku na rok był większy.

W tej sytuacji władze uczelni w 2018 podjęły uchwałę o sprzedaży ośrodka. Po trzech próbach zbycia obiektu podpisano w listopadzie umowę przedwstępną, niestety do finalizacji transakcji, z winy nabywcy, nie doszło. W styczniu 2020 r. decyzją JM Rektora zakończono działalność wypoczynkową ośrodka, a majątek ruchomy przekazano innym jednostkom uczelnianym, bądź zlikwidowano. W czasie pandemii podjęto kolejne próby zbycia nieruchomości, ale i tym razem do finalizacji nie doszło. Sprzedaż została zablokowana przez Prokuraturę Generalną, ze względu na zbyt niską cenę oferty.

Ośrodek od dwóch lat stoi niewykorzystywany, postawiony w stan sprzedaży i czeka na nowego nabywcę.

Ośrodek Wypoczynkowy w Ustce

Ośrodek Wypoczynkowy w Ustce, wg kalendarium ZNP (strona własna) Politechnika Wrocławska pozyskała w roku 1957 r., jednakże oficjalnie przekazanie działki o pow. 2 ha 0565 m² przy ulicy Leśnej-Wczasowej nastąpiło 15 sierpnia 1972 r. (protokół zdawczo-odbiorczy), na podstawie decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Słupsku nr ZGT.61-6/71 z 28.06.1972 r.

Był to teren uzbrojony w drogę dojazdową, kanalizację, wodociąg i linię energetyczną. Atrakcyjne położenie, w sosnowym lesie, blisko plaży i w niedalekiej odległości od centrum miasta, od początku były atutami ośrodka, dzięki czemu cieszył się dużym zainteresowaniem. Do dziś ma liczne grono osób, chętnie w nim wypoczywających.

Na terenie działki Politechnika zobowiązała się do postawienia obiektu wypoczynkowego, wpisującego się z architekturą terenu, na ok. 150 miejsc. Do czasu jego wybudowania pracownicy Politechniki Wrocławskiej korzystali z drewnianych domków campingowych, zmodernizowanych w roku 1976. W tym też okresie wybudowano kompleks sanitarny oraz zaplecze gastronomiczne ze stołówką. Początkowo (do połowy lat 80-tych) ośrodek dysponował 64 domkami letniskowymi na ok. 200 miejsc noclegowych i rozpoczął działalność wypoczynkową organizując wczasy i kolonie dla dzieci.

Budowa nowego, murowanego obiektu strasznie się przeciągała. W latach 70 i 80 opracowano trzy jego koncepcje, z których dopiero ostatnia doczekała się częściowej realizacji. Częściowej, gdyż z zaplanowanych 3 budynków noclegowych powstał tylko jeden o powierzchni 929 m², na 72 miejsca noclegowe w pokojach dwuosobowych (i modułach 4-osobowych) z łazienkami. Obiekt oddano wiosną 1991 r. i już latem wypoczywali w nim pierwsi goście.

Do połowy lat 90-tych do celów noclegowych wykorzystywane były też istniejące jeszcze domki campingowe (m.in. przez uczestników kolonii letniej). Goście cały czas korzystali ze starej stołówki, gdyż zaniechano rozbudowy i nowy kompleks gastronomiczny nie powstał. Niestety, ze względu na pogarszający się stan techniczny domków letniskowych oraz budynków zaplecza, władze gminne nakazały ich stopniową likwidację. Ostatecznie pozostałości po stołówce i sanitariatach rozebrano w roku 2003. Na cele gastronomiczne zaadaptowano niedokończony łącznik budynku wczasowego. Obiekt zadaszono płytami poliuretanowymi i przeznaczono na stołówkę i świetlicę, natomiast na zaplecze kuchenne wykorzystano pomieszczenia magazynowe, dostosowując je do wymogów HACCP.

W latach 2008-2016 przeprowadzono szereg drobnych prac remontowych, w większości systemem gospodarczym, mających na celu poprawę jego funkcjonalności, likwidację uchybień (zalecenia SANEPID i PPOŻ) oraz estetyki. Przebudowano kotłownię na gazową, wymieniono okna, odnowiono dach i elewację, poprawiono estetykę pomieszczeń, doposażono pokoje i zaplecze kuchenne. W ostatnich latach zdecydowano się też na podwyższenie cen usług, aby zminimalizować straty, gdyż zainteresowanie pobytem (po sezonie letnim) stale spada, a wynik ekonomiczny się pogarsza.

Ośrodek przystosowany jest do świadczenia usług całorocznych, ale na cele wypoczynkowe wykorzystywany jest od kwietnia do października. Organizowane są w nim turnusy wczasowe, a do roku 2019 organizowano również turnus kolonii dla dzieci. W pełnym sezonie letnim (lipiec-sierpień) w ośrodku wykorzystanie miejsc sięga 100%.

Ośrodek Wypoczynkowy w Karłowie

Ośrodek w Karłowie to jeden z pierwszych ośrodków wypoczynkowych Politechniki Wrocławskiej. Został on przekazany wraz z działkami oznaczonymi nr 52 i 53 w użytkowanie naszej Uczelni decyzją z dnia 28.12.1970 nr 37/70 Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Kłodzku. Była to nieruchomość o powierzchni 9900 m², zabudowana budynkiem murowanym pod nazwą „Mamut” o kubaturze 8921 m³ oraz budynkiem gospodarczym drewnianym. Urzekło jego malownicze położenie u podnóża Szczelińca Wielkiego, w otoczeniu gór, lasów i łąk. Atrakcyjna lokalizacja przy drodze „stu zakrętów”, łączącej miejscowości Kudowa Zdrój i Radków były niewątpliwymi atutami lokalizacji.

Ośrodek posiadał instalację elektryczną, wod-kan lokalną oraz lokalne centralne ogrzewanie, toteż po niezbędnym remoncie i doposażeniu mógł funkcjonować jako obiekt całoroczny. Główny budynek był obiektem dwukondygnacyjnym, częściowo z poddaszem, w części podpiwniczonym. Składał się z dwóch skrzydeł tj. budynku „A” (z roku 1910/1920) o konstrukcji z murem pruskim, łukowatymi sklepieniami i ciekawą drewnianą konstrukcją dachu, budynku „B” murowanego, zbudowanego w 1935 r., niepodpiwniczonego, dwukondygnacyjnego, z dachem wielospadowym i nieużytkowym strychem, połączonych łącznikiem, zbudowanym w 1975 r., gdzie w dolnej części znajdowały się magazyny spożywcze, a górną stanowiła klatka schodowa i 3 pokoje. Obiekt posiadał dużą jadalnię, świetlicę i pokoje gościnne dla 120 osób. Funkcjonował pod nazwą Ośrodek Konferencyjno-Kolonijny w Karłowie do 31 sierpnia 1983 r. Organizowano w nim narady, konferencje, a także wypoczynek dla dzieci i młodzieży (kolonie letnie i zimowiska).

Zdjęcie archiwalne kompleksu z 1936 r
(źródło: <https://fotopolska.eu>)

Widok od strony podwórza
(materiały własne)

Obiekt został wyłączony z eksploatacji z powodu złego stanu technicznego budynku A (całkowite zużycie – zniszczone drewniane stropy i dach), które groziło katastrofą budowlaną i zagrażało bezpieczeństwu mieszkających (w części murowanej z 1935 r.) pracowników ośrodka. Obiekt początkowo miał być modernizowany, ale ostatecznie podjęto decyzję o rozbiórce skrzydła A i zabezpieczeniu nowszej części. Prace rozbiórkowe i remontowe ukończono w roku 1991 i ośrodek wznowił działalność jako Ośrodek Wypoczynkowy. Obiekt o łącznej powierzchni użytkowej 412,4 m² posiadał na piętrze 8 pokoi 2, 3 i 4-osobowych (łącznie 22 miejsca), 2 łazienki z prysznicami, kuchnię turystyczną (kuchienka elektryczna, lodówka, czajniki), a na parterze dużą salę z przeznaczeniem na świetlicę i jadalnię, z przyległą kuchnią i sanitariatami. W ośrodku kwaterowano gości indywidualnych, organizowano wycieczki, narady, odbywały się też turnusy kolonijne i zimowiska.

Ośrodek ze względu na małą liczbę dostępnych miejsc noclegowych i niewielkie możliwości rozszerzenia oferty wypoczynku oraz pogarszający się stan techniczny z każdym rokiem stawał się coraz mniej rentowny i decyzją Władz Uczelni 1 lipca 2000 r. został przekazany w dzierżawę dotychczasowej kierowniczce ośrodka Pani Ewie Brzozowskiej. W latach 2000-2019 funkcjonował jako Ośrodek Wypoczynkowy „Pod Jesionami” Ewa Brzozowska i prowadził działalność noclegową oraz parkingową. W sierpniu 2018 r. zapadła uchwała o zbyciu nieruchomości, a w listopadzie tego roku podpisano umowę sprzedaży z nabywcą Biurem Turystyki Aktywnej KOMPAS Sp. z o.o. w Gdańsku. Protokolarne przekazanie nieruchomości nastąpiło 1 kwietnia 2019 r.

Obiekt aktualnie funkcjonuje jako Restauracja *Sto/love* czynna od czwartku do poniedziałku w godz. 12:00-20:00.

Ośrodek Wypoczynkowy w Chmielnie

Ośrodek Wypoczynkowy w Chmielnie, przy ul. Grodzkiej 7, rozpoczął działalność w 1973 r. Wówczas to zawarto z p. Józefem Szwabe dziesięcioletnią umowę na dzierżawę terenu o powierzchni 3226 m² (43x82 m), stanowiącego fragment działki nr 219/1, położony od strony lustra wody Jeziora Kłодно.

Domki letniskowe drewniane uczelnia odkupiła od Wielobranżowej Spółdzielni „Spójnia” w Gdańsku i w 1976 r. przeprowadziła ich modernizację, w tym wyposażyła w instalację wodociągową. Na terenie postawiono też hangar na sprzęt wodny, świetlicę i pawilon sanitarny oraz wybudowano pomost.

Władze Uczelni wielokrotnie próbowały odkupić od właściciela grunt, niestety cena była zbyt wygórowana i wszystkie negocjacje kończyły się fiaskiem. Ponadto od lat 90-tych XX w. umowy dzierżawy były zawierane na coraz krótsze okresy, a negocjacje co do warunków coraz bardziej niekorzystne na Uczelni. W tej sytuacji w nieruchomość przestawano inwestować a bieżące naprawy i coroczna kosmetyka ośrodka nie poprawiała jego stanu technicznego.

Niestety, na początku lat 2000, użytkowane przez 30 lat domki, były już bardzo zużyte, podmokły teren i wilgoć osłabiała ich konstrukcję, a coroczne łatanie dziur i drobna poprawa estetyki nie była w stanie poprawić ich kondycji, ani sprostać rosnącym oczekiwaniom klientów. Dodatkowo dalszemu przedłużaniu umowy dzierżawy coraz bardziej niechętny był właściciel gruntu. W tej sytuacji w roku 2006 podjęto decyzję o zakończeniu działalności i po sezonie letnim obiekt zlikwidowano, tj. część domków, sprzętu sportowego i wyposażenia

sprzedano, część przekazano, a resztę zniszczono i wywieziono. Dzierżawcy oddano zniwelowany teren.

Ośrodek składał się z 15 domków letniskowych 4-osobowych (max. dla 60 osób), świetlicy z wydzielonym pomieszczeniem stacji uzdatniania wody, sanitariatów i hangaru. Dysponował sprzętem wodnym: kajaki, rowery wodne, łódki, żaglówki oraz cieszące się dużym powodzeniem deski windsurfingowe.

Funkcjonował w miesiącach czerwiec-wrzesień. Odbýwały się tam wczasy dla pracowników oraz obozy sportowe dla dzieci. We wrześniu przyjeżdżali też studenci PW. r.

Ośrodek nie dysponował własnym zapleczem gastronomicznym, a posiłki wykupowane były w ośrodkach sąsiednich.

Ze względu na urokliwe położenie, ciszę i bliskość natury obiekt cieszył się dużym zainteresowaniem, szczególnie dla miłośników sportów wodnych. W ośrodku zatrudniony był bosman, ratownik- instruktor sportów wodnych, pod którego okiem można było szkolić swoje umiejętności wodniackie.

Ośrodek Wypoczynkowy w Międzygórzu

Obiekt w Międzygórzu przy ul. Wojska Polskiego 38 został zakupiony przez Politechnikę Wrocławską w 1972 r., na podstawie umowy notarialnej, za kwotę 3 mln złotych. W skład ośrodka wchodziły 4 działki oznaczone symbolami 320, 321, 323 i 324 o łącznej powierzchni gruntu 28 500 m². Działki nr 323 i 324 były zagospodarowane, a na ich terenie posadowione dwa budynki o charakterze wypoczynkowym, tj. budynek „A” o pow. 80 m² oraz budynek „B” z lat 20-tych XX w., o powierzchni 276 m², do którego przylegał budynek gospodarczy o powierzchni użytkowej 174 m².

W budynku B w latach 60-tych XX w. przeprowadzono modernizację i zaadaptowano go na potrzeby turystyczne. Ośrodek początkowo wykorzystywany był jako obiekt konferencyjno-wczasowy, odbywały się tu również zimowisko i kolonie letnie dla dzieci. Cieszył się dużym zainteresowaniem, ze względu na uroczyste położenie, u podnóża Śnieżnika. Słynął też z wybornej kuchni i domowych, pieczonych ciast.

Niestety przez lata nieremontowany i niedoposażony powoli niszczał i tracił walory estetyczne i funkcjonalne. Od lat 90-tych XX w. zaniechano organizacji w nim konferencji i wczasów letnich. Służył głównie jako obiekt noclegowy, wykorzystywany zimą do organizacji zimowiska, a latem jednego turnusu obozu letniego dla młodzieży.

Niski standard obiektu i z roku na rok malejące wykorzystanie miejsc, przedkładało się na pogarszające się wyniki ekonomiczne. Aby ten trend odwrócić zdecydowano się na poprawę jego funkcjonalności, w tym częściową przebudowę zaplecza gastronomicznego oraz podwyższenie standardu wypoczynku, tj. odświeżenie i doposażenie pokoi oraz remont zaplecza sanitarnego.

Niestety nową estetyką obiekt cieszył się tylko jeden rok. W lipcu 1997 fala powodziowa przeszła przez nasz ośrodek. Ucierpiał budynek sanitarny oraz naruszona została skarpa i obiekt zamknięto. Ze względu na brak funduszy na remont obiektu i doprowadzenie do stanu używalności władze Uczelni podjęły decyzję o oddaniu obiektu w dziesięcioletnią dzierżawę. Umowę podpisano z Aleksandrem Dmochowskim (byłym kierownikiem sąsiedniego ośrodka „Słowik” - całkowicie zniszczonego w wyniku powodzi).

Dzierżawca nie posiadał jednak dostatecznych środków na modernizację obiektu i poza drobnymi naprawami i pomalowaniem elewacji nie dokonał koniecznych uzgodnionych napraw (remont dachu, poprawa wentylacji, odwodnienie, wymiana zawilgoconej stolarki drzwiowej) i ostatecznie w roku 2007 zrezygnował z dalszej dzierżawy.

W lipcu 2007 r. Politechnika zdecydowała się, po dwóch nieudanych postępowaniach, na sprzedaż niezabudowanej działki nr 324 r. w trybie bezprzetargowym na rzecz Regionalnego Zakładu Gospodarki Wodnej (przejęcie przez Skarb Państwa). Pozostałe działki wraz z budynkami sprzedano w roku 2009 spółce ADA-LIGHT sp. z o. w Gostyninie, zajmującej się budową obiektów sportowych i zagospodarowaniem przestrzeni publicznej.

Obiekt aktualnie nie funkcjonuje i niszczeje. Teren przez lata był zapuszczony. Kilkakrotnie wystawiany był do sprzedaży, od pewnego czasu ma nowego nabywcę, właściciela dawnego ośrodka wypoczynkowego „Jaskółka”, który zamierza go remontować i wykorzystywać do działalności wypoczynkowej.

Ośrodek Wypoczynkowy „Rajsko” w Zapuście

W roku 1972 Politechnika Wrocławska wydzierżawiła od Lasów Państwowych teren, częściowo zalesiony, położony we wsi Zapusta. Nieruchomość zlokalizowana była w odległości kilku kilometrów od zwartej zabudowy wsi, połączona z wsią utwardzoną drogą leśną oraz częściowo asfaltową. Był to teren całkowicie niezagospodarowany, na którym planowano zbudować ośrodek wypoczynkowy dla studentów Politechniki Wrocławskiej.

Prace nad budową ośrodka trwały w latach 1973-1975. Zakres prac obejmował: ogrodzenie terenu, postawienie 40 domków campingowych 4-osobowych, budowę stołówki oraz pawilonu sanitarnego, a odbioru prac dokonano w roku 1976 r. W latach 1976 – 1979, w sezonie letnim, w ośrodku odbywały się obozy integracyjno-szkoleniowe dla studentów Politechniki Wrocławskiej. Latem 1979 roku na Dolnym Śląsku w zlewni rzek Kaczawy i Kwisy przetoczyła się fala powodziowa. W wyniku czego studentów ewakuowano i zniechęceni organizatorzy zaniechali organizacji w nim wypoczynku.

Wówczas zapadła decyzja o przejęciu go przez Pion Socjalny (a później Zakład Usług Socjalnych) ośrodka w użytkowanie. Pierwszy turnus kolonii letnich dla dzieci pracowników Politechniki Wrocławskiej odbył się prawdopodobnie w roku 1981. Od tego roku ośrodek funkcjonował pod nazwą Ośrodek Wypoczynkowy „RAJSKO” (biorąc nazwę od ruin pobliskiego zamku) jako ośrodek kolonijny.

Ośrodek przez wiele lat cieszył się dużym zainteresowaniem dzieci i rodziców, ze względu na korzystny system dofinansowań do wypoczynku oraz dobrą opiekę kadry pedagogicznej i atrakcyjny program wypoczynku, a także warunki wypoczynku. Organizowano tu w miesiącach lipiec-sierpień trzy 21-dniowe turnusy kolonii letnich dla ok. 100 dzieci (w każdym turnusie). Atutem miejsca było urokliwie położenie w lesie sosnowym, w pobliżu przełomu rzeki Kwisy, z dala od zgiełku i wielkomiejskiego hałasu. W niedużej odległości od licznych atrakcji turystycznych: Zamek Rajsko, Zamek Czocho, Zapora Złotnicka i Leśniańska, rynek w Leśnej i Gryfowie Śląskim, co sprzyjało organizacji bogatego programu fakultatywnego.

Niszczenie obiektu, wynikające z eksploatacji i warunków atmosferycznych oraz zmieniające się standardy wypoczynku, a także nakazy instytucji zewnętrznych (głównie SanEpid) wpłynęły na podjęcie decyzji o kilkietapowej modernizacji obiektu. Dokonano modernizacji budynku sanitarnego z wymianą armatury i instalacji, wymiany domków campingowych oraz modernizacji stołówki.

Ośrodek po przebudowie dysponował 96 miejscami w 19 domkach campingowych z pełnym węzłem sanitarnym oraz ogrzewaniem. Wydłużył i rozszerzył zakres swojej działalności, organizując kolonie dla dzieci, pobyty grup studenckich, wycieczki zakładowe, wycieczki pracowników PWR, zielone szkoły, a także indywidualny wypoczynek sobotnio-niedzielnny oraz imprezy okolicznościowe: komunie, wesela, bale karnawałowe, andrzejkowe, sylwestrowe.

Niestety z czasem zainteresowanie pobytem w ośrodku systematycznie spadało i w roku 2008 podjęto decyzję o oddaniu go w dzierżawę, byłej kierownicze Marii Bill. Od tego momentu ośrodek, który zachował dotychczasową nazwę („Rajsko”) prowadził samodzielną działalność noclegowo-gastronomiczną. Przez pierwsze lata stosował, uzgodnione z władzami Uczelni, preferencyjne ceny usług dla pracowników Uczelni.

W 2014 r. zapadła decyzja o zbyciu nieruchomości. Przedwstępną umowę sprzedaży podpisano w styczniu 2016 r., a obiekt przekazano w październiku 2016 r. Ośrodek funkcjonuje nadal pod nazwą Ośrodek Leśny „Rajko” i działa jako ośrodek całoroczny, oferując noclegi w ze śniadaniem.